

Educació, paelles i cançons

 sommellet.cat/opinio/92558/educacio-paelles-i-cancons



Jaume Noró
Mestre

Quan mor un company, un amic, els moments compartits i els records afloren amb les emocions. En Joan Antoni Salom degué arribar en tren a Mollet els primers anys de la dècada de 1970. En aquella època un jove de vint anys no tenia cotxe. Encara estudiant, venia per treballar al Ramon Albó, el centre de protecció de menors que hi havia als afores de Mollet. Aviat es va veure que un centre com aquell, amb capacitat per atendre 400 nens que no podien viure amb les seves famílies, no era el lloc per atendre'ls bé. Com a alternativa, en Joan Antoni i altres educadors van crear petites comunitats amb un nombre reduït d'infants als seus propis domicilis.

Aquella va ser la primera d'una llarga sèrie d'accions en el terreny educatiu i social.

Amb trenta anys, es va posar al capdavant de la recentment creada escola Montseny, amb vocació transformadora. En aquella època encara calia fugir del model d'escola que s'havia viscut com a infant i jove. Afermaren l'escola sobre tres pilars: el treball en equip dels mestres, l'escola catalana en llengua i continguts i el desenvolupament de la personalitat dels infants per mitjà de l'adquisició de les tècniques instrumentals i de la potenciació de la imaginació, de l'observació i la reflexió. Poca broma. Cinc anys més tard, el 1988, va tornar a assumir el repte de posar en marxa l'escola Joan Abelló. Allí hi treballà incansablement, com a director, fins a la seva jubilació.

Les seves accions van anar molt més enllà del camp educatiu. Amb altres joves va constituir Tertúlia, el grup que va posar en marxa la Fira d'Artesans. Va fer durant nou anys *Els Pastorets* a Can Gomà. Impulsà la banda de l'associació musical Pau Casals i la companyia de sarsuela Fòrum Abelló. Com a regidor de l'Ajuntament de Mollet del Vallès va promoure projectes juvenils relacionats amb l'art i els intercanvis. Com a ciutadà i regidor va tenir un paper destacat en agermanament amb el poble nicaragüenc de Cinco Pinos.

Com en tots els projectes col·lectius, sovint, hi ha tensions, també en els que ell va participar. Els amics i companys podem afirmar que malgrat les dificultats o diferències, mai et deixava a l'estacada. La seva capacitat de lideratge i compromís en els projectes és reconeguda.

La seva vocació i habilitat per la cuina el va portar fins a l'extrem de muntar la Marieta. Amb la Marina van crear i mantenir entre aquelles parets, i sovint a la plaça de davant, un espai gastronòmic, ple de cultura i llibertat. La decoració del local i una carta on no faltava l'aigua de València i el carajillo Carcaixent, eren els tocs de valencianitat que en Joan Antoni ens va incrustar. Com ho foren músiques, danses, alguna mascletà i fins i tot una falla. Incomptables paelles, que com a cercles màgics, centralitzaven les relacions humanes allà on ell passava.

Paelles i cançons perquè on hi havia en Joan Antoni es cantava. Cantaven els infants a les escoles, cantaven les mares i els pares de les associacions, i, naturalment, la companyia de sarsuela s'ha fet gran, cantant.

A finals d'octubre, va venir per darrer cop des de Carcaixent. Afeblit per la malaltia, encara va cantar a l'escenari de Can Gomà la mateixa cançó que els companys de la sarsuela van cantar el dia al seu comiat. Amigos, siempre amigos. La seva petjada a Mollet és inesborrable.